

## Evanjelium podľa Jána, kap. 8, 1 – 11

Ježiš odišiel na Olivovú horu. Ale zavčas ráno sa vrátil do chrámu a všetok ľud sa hrnul k nemu. Sadol si a učil ich.

Tu zákonníci a farizeji priviedli ženu pristihnutú pri cudzoložstve, postavili ju do prostriedku a povedali mu: „Učiteľ, túto ženu pristihli priamo pri cudzoložstve. Mojžiš nám v zákone nariadil takéto ženy ukameňovať. Čo povieš ty?“ Ale to hovorili, aby ho pokúšali a mohli ho obžalovať.

Ježiš sa zohol a prstom písal po zemi. Ale keď sa ho neprestávali vypytovať, vzpriamil sa a povedal im: „Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň.“ A znovu sa zohol a písal po zemi.

Ako to počuli, jeden po druhom – počnúc staršími – sa vytrácali, až zostal sám so ženou, čo stála v prostriedku. Ježiš sa vzpriamil a opýtal sa jej: „Žena, kde sú? Nik ťa neodsúdil?“ Ona odpovedala: „Nik, Pane.“ A Ježiš jej povedal: „Ani ja ťa neodsudzujem. Choď a už nehreš!“

Milí priatelia,

ako by sme ju mali pred očami, tú obžalovanú ženu, obstúpenú kruhom mužov. Ich prísne pohľady vzbudzujú strach, lebo majú pravdu. Podľa Mojžišovho zákona je žena odsúdená na smrť. Bodka. A žena to vie. Ako sa však správa Ježiš? Píše prstom po zemi. Chce prstom poukázať na niečo, čo súvisí zo zemou a čo oni zákonníci a farizeji nevidia a ešte nepoznajú? Keď sa žalobcovia vytrácali, Ježiš už mnoho nehovoril. Za jeho málo slovami však môžeme počúvať niečo z tajomstva Zeme, ako by povedal: „Žena, ty si dychtila po rozkoši, to nie je dobré a už to nerob. Ale vidím viac; v tvojom čine bol skrytý zárodok, totiž – láska. Dbaj o to, aby mohol rásť. Potom vieš splniť zmysel Zeme.“ Aký obrat v jej živote!

Zomrelý človek je v podobnej situácii. Istý čas po smrti je obklopený prísnymi pohľadmi vesmírnych hierarchií. Posudzujú jeho skutky a mnohé musia odsúdiť, lebo nie sú v súlade s harmóniou sveta. Vyžadujú trest. Pohľad hierarchií je ťažby nemilosrdný. Preto má pozemský človek strach zo smrti, ktorý dáva životu na Zemi akúsi trpkú príchuť: „Moje Ja leží plačúc na zemi ...“ Inak to však je, keď sa človek na Zemi stretol s Kristom. On bude stáť po smrti vedľa ľudskej duše a poukáže na zárodok lásky, a prísnosť hierarchií sa premení na zhovievavosť a milosť. To môžeme pociťovať už tu na Zemi, keď počúvame od oltára o svojom Ja: „Pozdvihni ho, ó, duchu dialav svetov a blízkosti Zeme.“

V súčasnej dobe je vo svete strach, strach z infekcie, ktorá by mohla byť aj smrteľná. Tento strach môžeme pociťovať takmer ako strašidlo, ktoré zužuje náš život a rôznym spôsobom nás obmedzuje. Ale strašidlo nie je úplne reálne. Je len maskou. Za maskou však môžeme tušiť prísny pohľad hierarchických bytostí, ktoré sa nás pýtajú na naše skutky. Čo si robil zo samej dychtivosti po rozkoši? Čo si robil zo samej ziskuchtivosti? Do čoho si položil ozajstný zárodok lásky a ako si dbal na jeho rast? V dobe, kedy toho nemôžeme navonok toľko podniknúť, môžeme sa teda pýtať, akú hodnotu majú z pohľadu vyšších hierarchií naše skutky a či sme do nich vložili ozajstný zárodok lásky. Môžeme tak cibriť svoje úmysly, čo je dobré a čo nie, čo môže zostať a čo určite nie. A môžeme hľadať blízkosť Krista. Tak strach nemá šancu a vyjdeme z doby obmedzenia ako vedomejší, precibrenejší a posilnenejší.

Áno, staň sa tak.